

Újjáteremt mindent

Kevés szavunk van, amely ennyire semmitmondó lenne, s mégis ilyen vonzóan hordozná egy jobb jövő reményét, mint az „új”. A kereskedelmi reklámok bevett fogása, hogy a termékeikre ráírják az „új” szócskát, s a vásárlók rögtön kapnak rajta. Az eladóknak egy egész nemzedéket sikerült megfertőzni ezzel a varázsigével, beléjük ültetve a mohó vágyat, hogy nekik mindenből mindig a legújabbban piacra dobott ilyen-olyan eszközük legyen, akkor is, ha az semmivel se jobb az előzőnél.

A szó azonban reménységet is hordoz: most rosszul megy a sorunk, de ez a jövőben jobbra fordulhat. Ahogy Vörösmarty Mihály írta: „Még jőni kell, még jőni fog / Egy jobb kor, mely után / Buzgó imádság epedez / Százvezrek ajakán”. Ez az optimizmus szembe száll a görög Hésziodosz elméletével, hogy az egykor-volt aranykor után egyre inkább hanyatló világekorszakok következnek. A *Szózat* költője nem a „dicsó múltat” sírja vissza, inkább a jövőbe tekint. A jövőt fürkésző remény éltette az öreg Európából kivándorolt Alapító Atyákat az Újvilágban: szinte messiási küldetéstudattal remélték, hogy új világot hoznak létre, amely majd kiterjeszthető lesz az egész földkerekségre. Néhány száz év elteltével a szemünk láttára foszlik szét ez a kezdeti optimizmus.

Gyökeresen újat egyedül Isten kínál fel az emberiségnek. Először a teremtéssel, amikor a Biblia szerint „jó” világot hozott létre, és saját képmására megalkotta benne az embert. Az ősszülők bukása után aztán a választott nép történetében szólal meg a prófétai ígéret: „Új eget és új földet teremtek” (Iz 65,17), amely az egész embert átjáró valóság lesz: „Új szívet adok, új lelket oltok belétek” (Ez 36,26). A próféták ígérete Krisztus Jézusban teljesedik be, aki „egészen új tanítással lép fel” (Mk 1,27), „új szövetséget köt” az emberrel (Lk 22,20) és „új parancsot ad” (Jn 13,34). Ezt az örömhírt közvetítik a tanítványok: „Aki Krisztusban van, új teremtmény” (2Kor 5,17), hiszen ő „új utat nyitott az élethez” (Zsid 10,20). „Isten új életre hívott minket” (1Pt 1,3). A Krisztusban kapott új élet ajándéka ugyanakkor állandóan sürgető feladat is: „Öltsétek magatokra az új embert” (Ef 4,24).

Az egyház időszámítása eltér a polgáritól. Adventtel, a Megváltó eljövetelére való készülődéssel kezdődött, hogy aztán a nagyhéten Jézus halálára és feltámadására emlékezve megnyissa annak az új, nekünk ma még elképzelhetetlen életnek távlatát, amely túl van a földi világon: a végső boldogságot, Isten tökéletes szeretetében. „Várjuk az új eget és új földet” (2Pt 3,13) — ennek reménye éltet nehéz és boldog óráinkban is, az esztendő fordulóján és egész életünk folyamán.